

dokter zijn 215de operatie verrichten. Ook niet al te ver gevorderde krankzinnigen kunnen worden genezen. Een dame, die slechts één eierstok had, was reeds acht jaren gehuwd en kinderloos. Dr. BRINKLEY nam haar ook dien éénen eierstok en gaf haar twee van een pas geslachte geit ervoor in de plaats. Vier maanden later werd haar geduld beloond! (Zou er nu een geitje of een bokje voor den dag komen? Ref.). De dokter kan de wonderlijke werking niet verklaren. Wel weet hij te vertellen, dat „de klieren, die hij gebruikt, hoog geïoniseerd zijn, dat wil zeggen, dat zij 89,9 pCt. geïoniseerde zelfstandigheid in colloïdalen toestand bevatten”. De geiteklieren bevatten ook de scheikundige bestanddeelen, die in radio-actieve stoffen worden aangetroffen.

Laten wij het maar bekennen, dat doen wij collega BRINKLEY niet na. En daarom moeten wij ons de minachting van geleerde en ongeleerde, zachtmoedige en hoogdel-gestrenge onnoozelen laten welgevallen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

VERHOOGING DER VERZEKERING BIJ DE „ONDERLINGE”.

De leden van de „Onderlinge” hebben in het verslag der vergadering van Zondag 4 Juli o. a. kunnen lezen, dat een bestuursvoorstel is aangenomen, luidende: „de uitkeering kan hoogstens acht gulden daags bedragen, *evenwel onder voorwaarde*, dat dit besluit eerst vanaf 1 Januari 1921 van kracht zal zijn, indien zich vóór dien datum *minstens 200* der tegenwoordige leden voor verhooging hebben aangemeld en zijn goedgekeurd”.

In verband hiermee dring ik bij die leden der „Onderlinge”, welke voor zich zelve géén hogere verzekering noodig achten, aan, om zich toch, ter wille van al diegenen, die dit wel noodig hebben, maar vooral ook *ten behoeve van den groei der „Onderlinge”*, waarvoor beslist een hogere verzekeringsom toelaatbaar moet worden gesteld, zich toch spoedig aan te melden voor verhooging van het bedrag hunner verzekering met het minimum n.l. één gulden daags. Dan komen de 200 vol, anders niet, vrees ik.

Loenen a/d Vecht, Augustus 1920.

L. L. POSTHUMA.

DE TWEEDE VOORZITTER.

Collega VAN DER NAGEL heeft een goed werk gedaan in Maatschappij-opzicht met zijn ingezonden stukje in het *Tijdschrift* van 7 Augustus jl.. Daarin wordt de kwestie van den tweeden voorzitter nog eens scherp belicht. En het komt mij voor, dat het nu toch voor ieder, die van onze Maatschappij iets „levends” wil maken, een lichaam, dat invloed heeft, welks medewerking gezocht en op prijs gesteld wordt, helder als de dag moet zijn, hoe noodig juist die tweede voorzitter is! De secretaris heeft onomwonden verklaard dat een volwaardig secretaris niet voldoende is, doch zoekt de oplossing in toerbeurten van andere hoofdbestuurders. Terecht zegt collega VAN DER NAGEL: er moet onderzocht worden of dit met het oog op hun praktijk wel kan. Hier wordt de wonde plek van deze regeling juist blootgelegd! Och, ieder onzer weet wel, dat de praktijkbelangen dan n°. 1 zijn en dikwijls op de meest gewichtige oogenblikken verhinderen, krachtig en geregeld het Maatschappij-werk af te doen. En dit klemt te meer, waar onze Maatschappij zich weer op te werken heeft, moet trachten den invloed te herwinnen, dien zij verloor, omdat men te langzaam werkte, te veel over zijn kant liet gaan, te indolent was. Hoe kunnen die toerbeurthoudende hoofdbestuurders de zaken der Maatschappij grondig behartigen, dit lichaam vooruit helpen, waar hun de gelegenheid ontbreekt zich degelijk in de zich voordoende vraagstukken in te werken! Ja, een of ander stuk even doorlezen en oppervlakkig beoordeelen, dat zal gaan! Maar mogen wij met zoo iets genoegen nemen? En nu spreek ik nog niet over al het werk dat „opgezocht” moet worden op het terrein der *algemeene*

Maatschappij, waarmede wij geneesheeren gemoeid zijn, dus *onze* Maatschappij gemoeid is, hetzij voor ons zelf, hetzij door onze bemiddeling voor anderer belangen.

Dat „leiding”-geven vereischt meer dan een menschen volle werkkraft. En dit werk is niet dat van een secretaris. Deze werkt uit — gene concipieert.

Die toebeurtende hoofdbestuurders zijn niet eens een lapmiddel. Door hen zal nog minder werk gedaan worden. Hoe kan het ook anders! De zekerheid, dat men zijn werk dikwijls onafgedaan moet in den steek laten, moet verslappend werken, doet zich er met een Jantje van Leiden afmaken, bevordert geen degelijk, pittig en tegelijk snel werk.

Nog een ander nadeel is er aan dat toerbeurten verbonden! Met het oog hierop zou het kunnen gebeuren, dat men een collega met praktijk en uitermate geschikt als hoofdbestuurder niet verkoos boven een minder geschikte zonder praktijk.

En dat terwijl de besten ons juist goed genoeg moesten zijn, waar het de behartiging van in velerlei opzicht zulke gewichtige belangen betreft! (In verband hiermede zou het mij o zoo gewenscht voorkomen de districtsgewijze verkiezing van hoofdbestuurders weer te vervangen door een benoeming uit alle leden door alle leden. Men slaat nu de oogen zoo weinig buiten zijn district, vindt het noodig dat iemand uit het district zitting neemt, ongeacht of hij de meest geschikte is)

Of dan een schaduwzijde van een te grooten invloed van een 2den voorzitter, al of niet met den volwaardigen secretaris, niet bestaat? Oppervlakkig bekeken — ja.

Men bedenke echter dat aan de Maatschappij-leden de macht is om dit euvel te keeren. Zij toch kiezen hun hoofdbestuurders met beslissende stem in de vergadering van dagelijksch bestuur en hoofdbestuur, hebben dus toe te zien, dat aan de groene tafel mannen komen, die „persoonlijkheden” zijn, die getoond hebben belang te stellen in — zich op de hoogte te houden van den gang der Maatschappij; van de vraagstukken, die zich daarbij voordoen. Men zal dan veel meer dan tot nu dikwijls geschiedde geschikte kandidaten moeten trachten te krijgen, wat kieskeuriger moeten zijn, meer moeten wegen. De Maatschappij-leden zouden zich voor de Maatschappij-belangen wat warmer moeten maken. Wordt er voor zulke hoofdbestuurders gezorgd, dan is er geen sprake van overheersching. Zulke mannen weten hun eigen oordeel, hun zelfstandigheid te bewaren.

Waar bovendien de opperleiding blijft berusten bij den meest geschikte onder hen en voorts een dagelijksch bestuur beslissingen neemt, is naar mijn meening het gevaar van overheersching vrij wel uitgesloten, terwijl er zóó snel en zóó degelijk gewerkt kan worden als waarop onze Maatschappij recht heeft, ten bate van haar aanzien en ons belang. Geen lapmiddel van toerbeurtende hoofdbestuurders, doch een gesalarieerden tweeden voorzitter, geen lid van het hoofdbestuur en zonder beslissende stem in te nemen besluiten, is wat onze Maatschappij dringend noodig heeft.

Koog a/d Zaan, Augustus 1920.

Dr. C. W. VRENDENBERG

DE FOUT DER ALGEMEENE VERGADERING.

Dat SIKKEL en anderen het met mijn bezwaar niet eens zouden zijn, verwachtte ik. Het hangt toch samen met het principieele oordeel over de hoofdbestuursvorstellen. Voor SIKKEL is het 't belangrijkste, dat men de voorstellen zoo nauwkeurig mogelijk zal overwegen; hij verwacht dat de thuiszitters onze redevoeringen van Dinsdag 6 Juli zullen lezen en daarin hun licht zoeken. Ik onderstel dat hij zich daarin vergist; wij hebben trouwens dien middag ongeveer niets nieuws verteld, alleen misschien de dingen wat duidelijker gezegd. Maar voor mij en van vele anderen is bovendien de hoofdzaak, dat wij geen nieuw stelsel willen, eer *bewezen* is, dat het niet gaat met: 1°. een volledigen secretaris en 2°. zoo groot mogelijke verplaatsing van werk van het hoofdbestuur naar organisaties en commissies. Over dit eerste punt is dan nu Woensdagmorgen plotseling het licht ontstoken, dat VAN DER NAGEL (en vele anderen?) tot beter inzicht heeft gebracht, — de verzekering van SCHREVE, dat het met een volledigen secretaris toch niet lukken zal. Wij krijgen nu weer hetzelfde als vóór Juli, —